

Vienas

O jei šokčiau?

Svirduliavau ant stataus skardžio krašto, šio pasaulio malonėje, rausdama basus pirštus į žemę po kojomis. Stiprus vėjo gūsis galėjo mane nublokšti pirmyn arba atgal. Mažiausias žemės virptelėjimas – ir aš arba krisčiau...

Arba skrisčiau.

O kas, jei šokčiau? Ar kam nors rūpėtų?

Ne. Ne aš. Tik ne niekam tikusi Kventiso princesė.

Keturiasdešimt pėdų žemiau bangos daužėsi į uolas, balti vandens purslai pakildavo virš pilkų uolų. Norėjau šokti. Panirti į tą mėlyną vandenyną. Bent vieną akimirką nusimesti visas lūkesčių grandines.

Tik jei šokčiau, pavėluočiau. O jei pavėluočiau, nieko gero nelauk.

Margo iškarštų man kailį, jei nedalyvaučiau susitikime su Turos kariais, kuriuos tėvas pasikvietė į Kventisą, tad šokti neteks. Bent jau ne šiandien.

Vos vos atsitraukiau nuo krašto. Toliau nuo pagundos.

Manęs toje nelaimėje tikrai nereikia. Mūsų svečius sužavės Mei. Ji – tikroji Kventiso princesė.

Mano pusiau sesuo visą gyvenimą buvo ruošiamą šiai dienai. Šiam pasirodymui. Anksčiau ar vėliau ji taps Turos karalienė, šiandien sutiks kelis būsimus savo pavaldinius, o vėliau šiais metais susituoks su jų princu.

O mano dalyvavimas? Visiškai nebūtinas.

Bet labai stengiuosi neužrūstinti savo pamotės Margo ir tėvo. Gal nesu jo mylimiausia dukra ar branginama princesė, bet mano kambaryje guli karūna. O šiandien turiečiams reikia parodyti žėrinčias mūsų karūnas.

Nusvarinusi pečius žengiau dar žingsnį tolyn nuo uolos krašto, tada dar vieną, kulnai grimzdo į žolę, priėjau prie anglies spalvos batelių, kuriuos anksčiau buvau nusišpyrusi. Tačiau dar nespėjus įkišti kojos į batą, dėmesį patraukė kanopų dundesys kelyje.

Jis vis artėjo – neabejotinai tuoj pasirodys raitelis, tikriausiai ieškantis manęs.

– O varge.

Ar jau vėluoju?

Margo šįryt per pusryčius tauškė be sustojimo, o aš tik viena ausim klausiau, kaip ji vardijo dienos darbus prieš susitikimą su turiečiais.

Raiteliai atvyko vakar vėlai, jau sutemus. Rinktinė karių grupė nebespėjo į vakarienę ir numatytus susitikimus. Tyčia? Gali būti.

Suprantu juos. Ir nesmerkiu, kad laikėsi savo pilies sparne – galbūt ilsisi po kelionės per Krisento sąsiaurį, o gal vengė tuščių karališkų mandagybių. Bet, patinka man ar ne, laukia vakaras. Laikas Mei suspindėti.

Kol turiečiai veikė nežinia ką, mano sesuo buvo puošiama.

Mei maudoma ir gražinama. Masažuojama kvapniais aliejais ir tepama visame žemyne geriausiais odos tonikais. Mei vilkės suknelę, kurią siuvėja siuvo visą mėnesį šio vakaro puotai.

Mei. Viskas sukasi apie Mei.

Abejojau, ar atvykę vyrai išvis pastebės siuvinėjimus ar nėrinius, bet ką aš žinau? Mei jų būsimoji karalienė, ne aš. Mano vienintelė pareiga – pasirodyti.

Laiku.

Margo rytinėje nurodymų litanijoje per pusryčius tik vieną kartą ištare mano vardą.

Nevėluok, Odesa.

Aš ne visada vėluoju. Dažnai, bet ne visada. Pusę laiko niekas nė nepastebi.

Išokusi į pilką batelį, pasikėliau tokios pačios spalvos suknelės palankus ir jau ruošiausi užsitraukti kitą. Abu jau buvo ant kojų, kai ant kalvos pasirodė pažįstamas raitelis.

Balne išdidžiai sėdėjo Baneris, jo trumpi šviesiai rudi plaukai sušukuoti, neišsitaršiusi nė sruogelė. Veidas neperprantamas.

Ką čia reiškia? Ar prisidirbau, ir mano sužadėtinis paliko savo generolo pareigas ir atjojo manęs pasiimti?

Baneris timptelėjo pavadį duodamas ženklą savo rusvam žirgui sustoti. Sklandžiai nuslydo nuo balno ir ryžtingais, baimę varančiais žingsniais vedėsi žirgą mano kryptimi.

– Princese, – kreipėsi rimtai, rudos akys įsmeigtos į manąsias, nors lūpų kamputy jau trūkčiojo šypsena.

– Aš jau ketinau eiti, – pakėliau ranką. – Prisiekiu.

– Kai išgirdai mane atjojant ar anksčiau? – Jis išrietė antakį. – Vėluosi.

Vėluosi. Vadinas, dar nevėluoju. Kol kas. *Geeerai.*

– Pažadu nevėluoti, – pasakiau. – Nereikėjo manęs ieškoti.

– Iš tikrųjų, išėjau pasijodinėti.

– Aha.

Galbūt tai reiškė, kad niekas net nesusiprato, jog išėjau iš pilies. Galėčiau nepastebėta praslysti atgal vidun ir skubiai persirengti. Baneris jau apsirengęs susitikimui – vilkėjo oficialią uniformą. Auksinės sagos ant tamsiai žalsvo švarko žėrėjo kaip pilies bokštai tolumoje. Jo mėgstami svaidymo peiliai pritvirtinti prie odinio diržo. Tėvas vilkės panašią uniformą, nors jis

renkasi kardą. Mei suknelė šiam vakarui pasiūta iš kelių sluoksnių akvamarino ir dangiškos spalvos audinio. Margo, tikėtina, vilkės savo mėgstamą mėlyną.

O mano suknelė, kaip ir visos kitos maniškės, bus pilka.

Vieną dieną, kai Margo nebereguliuos, kuo man vilkėti, ar tėvas nebetyrinės kaskart valgant, norėčiau dėvėti raudoną suknelę. Ar žalią. Ar juodą. Ar geltoną.

Tik ne pilką.

– Žinai, miestą gali stebėti ir pro langą, nebūtina belstis iki čia, – tarė jis.

– Bet iš čia geriau matyti.

Saulės šviesa pagavo gintaro spalvos taškelius Banerio akyse – ryški spalva rudose rainelėse. Tokios gintaro dulkelės būdingos visiems, gimusiems Kventiso žemėje.

Jo žvilgsnis nukrypo už mūsų – į pilį, o tada persimetė į miestą, besidriekiantį pakrante šalia skardžio.

Balti Roslo pastatai popietės saulėje tiesiog švytėjo. Sostinės gatvės knibždėjo žmonių ir vežimų. Laivai grūdosi uosto priplaukose, o ramūs Roslo įlankos vandenys saulės spinduliuose žėrėjo ryškiu akvamarino atspalviu. Kventiso vėliavos, tokios pat tamsiai žalsvos spalvos, plevėsavo pilies bokštuose. Ant didžiausių išsiuvinėtas karaliaus herbas – arbaletas, apipintas lapais ir kviečiais.

Tėvas manė, kad vaizdui iš jo sosto menės balkono nėra lygių, bet man miestas daug gražesnis iš čia.

Ta pilis – mano namai, bet šis skardis man – prieglobstis. Vienintelė vieta, kur oras nepersisunkęs vertinimo, o sargybiniai nestovi kiekviename kampe, pasiruošę pranešti Margo apie kiekvieną mano klaidą.

Iš čia užuosdavau nuo vandens sklindančią druską. Vėjo gūšiai atnešdavo kvapų iš turgaus aikštės – maisto ir prieskonių

aromatų. Ramiomis dienomis, kaip šiandien, girdėdavosi triukšmas iš prieplaukos ir gatvių šurmuly. O kai turėdavau laiko, pasiimdavau sąsiuvinį ir piešdavau.

Banerio žvilgsnis sustojo prie trijų medinių laivų įlankoje, miško žalumo burės šiek tiek skyrėsi nuo tamsiai žalių, puošiančių Kventiso laivus.

– Ar jau juos matei? – paklausiau. – Turiečius?

– Dar ne. Bet ką tik kalbėjau su tavo tėvu. – Jis sukando dantis. – Jis pranešė, kad Sargas atvyko kartu su raiteliais.

– Sargas. – Mano žandikaulis atvipo, sutraukė vidurius. – *Sargas*. Jis čia? Rosle?

– Tai taip, – atkirto Baneris.

O ne. Blogai. Dėl to mano sužadėtinis ir išėjo pasijodinėti.

Galbūt mudu nesame įsimylėję, gal net negalėtume vadintis draugais, bet kol esame susižadėję, sužinojau apie Banerį kelis dalykus. Jis be galo ištikimas mano tėvui. Jam patinka statusas, kurį suteikia jo rangas ir sužadėtuvės su princese. Ir jis nekenčia Sargo.

– Atsiprašau. – Ištiesiau ranką, bet jis nepaėmė jos, persibraukė ranka per plaukus. – Ar eisi į susitikimą?

– Esu tavo tėvo legiono generolas. Kaip tau atrodo?

Ar tikrai jau taip sunku tiesiog pasakyti „taip“?

Gal po vestuvių jis nustos elgtis su manimi kaip su vaiku. Nors, prisiminusi penkiolikos metų amžiaus skirtumą, vilčių daug neturėjau. Baneris pasitrynė žandikaulį – lygu, bet įsitempusį iš pykčio.

– Melskis Karinai, kad išlikčiau ramus.

Melsiuosi, kad ramybės deivė šiandien mūsų neapleistų.

– Aš atkeršysiu, – pareiškė jis labiau sau nei man, ir tas ramus, susitvardantis vyras, kuris taps mano sutuoktiniu, pranyko. Jo kūnas pradėjo virpėti iš įniršio. Rankos įsitempė, tarsi niežtėtų išsitraukti peilį. – Prisiekiu.

– Baneri, – perspėjau, – jei Sargas atplaukė su turiečiais, vadinasi, jį pakvietė tėvas. Dabar ne laikas. Tu negali jam keršyti, kol...

– Manai, pats nesuprantu?

Krūptelėjau, nes jis suriko man tiesiai į veidą. Jau ne pirmą kartą ant manęs išlieja savo pyktį. Ir, deja, ne paskutinį. Buvau išmokusi, kad lengviau pasiduoti nei kovoti.

– Atsiprašau.

– Gerai suprantu, kad neturiu pasirinkimo – tik stovėti nuošaliai ir pasitikti šiuos *svečius* mūsų karalystėje. Kad turėsiu būti tavo tėvo sosto menėje ir žiūrėti į tą padugnę, sunaikinusį mano šeimą. Tikrai nusipelniau gauti to niekšo galvą ant padėklo, bet nieko negaliu padaryti. Nieko. Labai gerai žinau, koks dabar prastas metas, Odesa.

Tylėjau, kai jis išspjovė mano vardą.

– Pavėluosi, – suurzgė.

– Taip, – linktelėjau nuleisdama žvilgsnį į jo nublizgintus batus.

Baneris iškvėpė bandydamas susitvardyti. Tada pakišo pirštą man po smakru ir kėlė veidą aukšty, kol mudviejų žvilgsniai susitiko. Pyktis jo akyse pamažu blėso.

– Atsiprašau. Esu piktas.

– Suprantama.

– Nori, kad tave pargabenčiau? Galiu daugiau nebejodinėti.

– Ne. – Švelniai jam nusišypsojau. – Jok. Pareisiu.

Jei būčiau Banerio vietoje, turbūt ir man reikėtų pravėdinti galvą.

Kodėl tėvas verčia jį dalyvauti šiandienos susitikime? Juk žino, kad Sargas nužudė Banerio brolių. Kad jie susipyko dėl moters Turoje, ir tas konfliktas baigėsi mirtimi. Kai žinia apie brolio nužudymą pasiekė Kventisą, Banerio motina palūžo – praėjusiais metais ji pasitraukė iš gyvenimo.

Pasirodo, tėvas gali būti toks pat šaltas savo mylimam generolui kaip ir savo vyriausiajai dukrai.

– Iki greito, – tarė jis. – Nevėluok, princese.

Baneris perbraukė krumpliais man per skruostą, tada grįžo prie žirgo, šoko į balną ir nujojo nė negrįžtelėjęs – į besidriekiančius kalvotus laukus ir pievas aplink Roslą.

Palaukiau, kol jis pranyks iš akių, tada atsidususi pajudėjau pramintu taku, vedančiu link galinio pilies įėjimo. Iš ten galėčiau praslysti pro šonines duris ir užlipti laiptais į savo kambarius ketvirtame aukšte.

Savo pilkus kambarius.

Mei apartamentai buvo žydri – skirti nekalta nuotakai, kuri netrukus ištekęs už princo. Kuri atliks savo vaidmenį pagal Kalandros prekybos sutartį, palaikančią taiką tarp penkių karalysčių.

Ji buvo Žvirblė.

Bet Mei toli gražu ne švelnus, trapus paukštelis. Tikrai nebus nekalta vestuvių naktį. Juokinga, kad sargybiniai niekada nepranešdavo apie jos išėjimus ar grįžimus – juk ji miegojo su jų kapitonu.

Žvilgtelėjau per petį į skardžio kraštą ir atvirą vandenyną už jo.

Kas ten toli? Mei sužinos. Po vestuvių ji išplauks į Turą.

– Na ir pasisekė tai nenaudėlei.

Gyvenime dar nepavydėjau Mei. Ji buvo tėvo numylėtinė. Kai atėjo metas jam pasirinkti Žvirblę, niekas nenustebo, kad jis pasirinko Mei. Ji buvo Margo pasididžiavimas ir džiaugsmas. Ji turėjo motiną, o aš – tik šešėlį. Vis dėlto niekada jai nepavydėjau. Nė karto.

Iki dabar.

Nes netrukus ji išvyks ir atras pasaulį už Roslo vartų ir Kventiso krantų.

Aš pasiilgsiu savo netikros sesers. Nuo tos dienos, kai Margo įdavė ją man į rankas, kai man buvo penkeri, Mei tapo mano. Ji ginčijosi su manimi dėl visko. Nuolat mane erzino. Ji nebuvo nei maloni, nei dėkinga. Tikras galvos skausmas, bet ji – mano sesuo.

Pasiilgsiu jos.

Ir kartu nekantriai laukiau, kada ji išvyks.

Galbūt, kai manęs nebeslėgs jos šešėlis, turėsiu šiek tiek laisvės. O gal ir ne. Gal vienintelės ramybės akimirkos, kurias dar kada nors patirsiu, liks tik čia – ant šio skardžio.

Vėjas pakėlė nepaklusnius plaukus, įspraudė sruogą į burną. Išspjoviau ją, bet vis tiek ant liežuvio pasklido kartus Margo kas savaitę tepamų rudų dažų skonis. Nesutramdomos garbanos niekaip neišsilaikydavo supintos, kad ir kaip stipriai tarnaitės jas tampytų ir trauktų. Jos pakludavo tik tada, kai būdavo šlapios.

Vandenynas viliojo. Sustojau ir atsisukau.

O kas, jei šokčiau? Ar kas nors pastebėtų?

Ne. Nepasigestų šios princesės. Lūpų kamputyje suvirpėjo šypsena.

Pasileidau link skardžio. Mano pilka laisva suknelė plazdėjo už nugaros, nes bėgau vis greičiau ir greičiau – rankos mosavo, kojos nešė. Nė nestabtelėjau pagalvoti. Nė nesudvejojau. Vieną akimirką mano pėdos dar buvo ant žemės.

Kitą – aš jau skridau.